

THE PRESIDENT'S CAKE (LA TARTA DEL PRESIDENTE)

Títol original: *Mamlaket Al-Qasab* **Direcció i guió:** Hasan Hadi **País:** Iraq **Durada:** 105 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Baneen Ahmad Nayyef, Sajad Mohamad Qasem, Waheed Thabet Khreibat, Rahim AlHaj... **Fotografia:** Tudor Vladimir Panduru
Versió original en àrab, amb subtítols en català

SINOPSI

Mentre la gent lluita diàriament per sobreviure sota les sancions a l'Iraq de Saddam, la Lamia, una nena de nou anys, ha d'utilitzar el seu enginy per reunir els ingredients del pastís obligatori per celebrar l'aniversari del president Saddam Hussein o atènyer-se a les conseqüències: la presó o la mort. (FilmAffinity)

CRÍTICA

‘La tarta del presidente’: L’encàrrec més absurd

A les dècades de 1980 i 1990, el règim de Saddam Hussein va exercir un ferri control sobre l'Iraq, sustentat en un culte a la personalitat que permeava tots els àmbits de la vida pública i privada. Aquesta omnipresència del dictador —els seus retrats en escoles, hospitals o comissaries; el seu nom repetit per escolars com un mantra— constitueix el rerefons constant de *La tarta del presidente*, notable òpera prima de Hassan Hadi, director nascut a l'Iraq i format cinematogràficament als Estats Units, on la pel·lícula ha obtingut gran part del seu finançament. La pel·lícula, presentada a la Quinzena de Realitzadors del Festival de Canes 2025 on va rebre la Càmera d'Or a la millor òpera prima, narra una història aparentment senzilla que es converteix en una potent al·legoria política i social.

Ambientat l'abril del 1990, *La tarta del presidente* segueix la Lamia, una nena de nou anys que viu amb la seva àvia Bibi als aiguamolls del sud de l'Iraq. És “el dia del sorteig”, data en què totes les escoles han de triar els nens encarregats de portar obsequis a l'aniversari del president. La Lamia, malgrat els trucs que la Bibi li ha ensenyat per evitar ser escollida, rep l'encàrrec més temut: preparar el pastís. El que segueix és una odissea tan absurda com reveladora: la cerca impossible d'ingredients bàsics com farina, ous o sucre en un país assolat per les sancions internacionals i la repressió interna.

Hassan Hadi construeix la narrativa alternant dues línies argumentals: d'una banda, el periple de la Lamia i el seu inseparable gall Hindi per la ciutat, assistida pel Saeed, un jove carterista; de l'altra, la desesperada recerca de la Bibi, primer a peu i posteriorment amb taxi, quan la seva salut se'n ressent. Aquest paral·lelisme permet al director explorar múltiples facetes d'una societat marcada per l'escassetat, el patriarcat, la por i el control. Les vicissituds de la Lamia reflecteixen amb cruesa —encara que sense morbositat— la vulnerabilitat de les nenes davant d'un entorn on els homes utilitzen el seu poder per obtenir favors o aprofitar-se de la situació. El trajecte de la Bibi, que arriba a fer-se una mica repetitiu, denuncia la burocràcia, el classisme i el menyspreu amb què es tracta els més desafavorits i les persones d'origen rural.

Un dels aspectes que distingeix *La tarta del presidente* d'altres pel·lícules de nens perduts o que s'han de valdre per si mateixos a ciutats de l'Orient Mitjà és el seu aspecte visual. El director de fotografia, el romanès Tudor Vladimir Panduru, combina la bellesa melancòlica dels paisatges pantanosos amb la brutícia àrida i el caos de les ciutats. L'ambientació cerca la naturalitat i construeix una atmosfera opressiva des de la quotidianitat, sense necessitat de mostrar el dictador en persona.

Hassan Hadi transforma a *La tarta del presidente* un encàrrec absurd —elaborar un pastís per a un dictador— en una metàfora d'obediència obligada, por atroz i dignitat humana. La mirada de la Lamia, continguda però expressiva, interpretada amb gran naturalitat per Baneen Ahmad Nayyef, articula aquesta barreja d'innocència i comprensió precoç de l'absurditat que l'envolta. Al seu costat, Waheed Thabet Khreibat com a Bibi aporta tendresa, humor i coratge.

Hassan Hadi signa així un debut sensible, lúcid i poètic, que denuncia sense subratllar, emociona sense sentimentalisme i construeix, a través d'una petita història, un gran retrat de la por, la resistència i la pèrdua de la innocència sota una dictadura.

Carlos Elorza – elcontraplano.com